

fázy zbylo již jen 12 obcí kolem Králík a Mladkova. Každá rodina zapojená na domácí práci musela k životnímu minimum vyrobit nejméně 30 figurek nebo dvojnásobný až trojnásobný počet oveček. Znásobíme-li tento počet stavem řezbářů, jímž byla tato práce výlučným povoláním, pak při střízlivém počtu dojdeme do statisíců, aniž do toho počítáme upomínkové předměty.

Poznámka recenzenta:

Dipl. Ing. Alfred Karasek - Langer (nar. 22. 1. 1902 v polské Biele) patřil k mimořádným znalcům české, moravské, ale především horní a dolnoslezské lid. duchovní i hmotné kultury. Mimo významnou publikační činnost v oboru evropského bájesloví (pohádky, pověsti, legendy aj.) soustředil bohatý dokumentační archivní i fotomateriál ke světovému studiu jeslíček. Zkoumal jejich vztahy k mnoha oborům od theologie, historie, sociologie, děj. umění až po dramatické umění i etnografii a srovnával je měřítky internacionálního působení a migrací.

(Zemřel 10. 5. 1970 v Bischofswiesenu).

Rudolf Zrúbek

KULTURNÍ KALENDÁŘE RYCHNOVSKÉHO OKRESU V ROCE 1969

Stalo se již tradicí tohoto sborníku referovat o kulturních kalendářích rychnovského okresu. Jejich počet se v roce 1969 podstatně snížil. Opočenský kulturní kalendář vůbec nevyšel a měsíčníku „Rychnov“ vyšla jen 4 čísla.

Vysokou úroveň si opět uchoval „Kulturní program Vamberka“. Vycházel pravidelně v nové úpravě, obálku navrhl Jan Ungrád a jeho vydavatel - Závodní klub Zdobničan ve Vamberku - udržel přes stále stoupající náklady stejnou cenu při stejném počtu výtisků. Bylo to možné jen proto, že jednotlivé členy závodního klubu se stalo vydávání tohoto kulturního kalendáře opravdovým „koničkem“ a že proto pravidelně zásobovali redakci rukopisnými, kreslenými i fotografickými příspěvky. Tento kulturní kalendář splňuje všechny požadavky, které jsou na kulturní kalendář kladeny: informuje o chystaných akcích, referuje o významnějších uskutečněných podnicích a navíc obsahuje celou řadu zajímavých příspěvků.

Také „Týnišťský kulturní kalendář“ vycházel celý rok. Platí o něm totéž, co jsem psal o vambereckém kulturním programu. Obsahuje přehled připravovaných akcí a referáty o podnicích uskutečněných. S tím se jeho vydavatel - Jednotný závodní klub v Týništi nad Orlicí spokojuje - je to ostatně také to, co od kulturního kalendáře mají čtenáři očekávat.

„Kulturní kalendář Dobruška“ vydává Městský národní výbor v Dobrušce. Od třetího čísla vychází ve zvětšeném formátu za vyšší cenu. Chara-

teristickou dobrušskou radnici na obálce vystřídal znak města. Dobrušský kulturní kalendář se stává stále více vlastivědným periodikem, i když pravidelně přináší přehled o připravovaných akcích a zejména tu zbytečnou charakteristiku promítaných filmů... Redakční rada poskytla místo nejen skutečně významným příspěvkům z pera svých členů (V. Matouš: O vývoji znaku města Dobrušky a Josef Mnohoslav Roštlapil; dr. Ladislav Hladký: Josef Liboslav Ziegler, Národní buditel Fr. Vl. Hek aj.), ale i externích spolupracovníků (Šůlův „Rampušák“ a doc. dr. R. Pražáka CSc. edice Kollárova dopisu Roštlapilovi), otiskování jednotlivých pasáží z dobrušské kroniky. Pravidelně se objevuje dobrušský historický kalendář.

Osvětová beseda v Albrechticích n. Orlicí vydává jednou měsíčně cyklostylovaný „Místní zpravodaj“. Tento měsíčník informuje své čtenáře o tom, co se stalo v obci, příspěvky z historie obce přináší jen vyjimečně.

Závěrem zbývá ještě napsat o 4 číslech „Rychnova“. Tento měsíčník se kulturním kalendářům naprosto nepodobal i když i on přinášel pravidelně programy rychnovského kina. Z drobných příspěvků, které v něm byly otištěny, jmenujme aspoň několik vzpomínek Františka Fryče na jeho setkání se známým agentem A 54 a vzpomínku na 90 let činnosti ochotnického spolku „Tyl“ v Rychnově nad Kněžnou.

Erik Bouza

SBORNÍČEK ČAPKOVA ŮJEZDNÍHO MUZEA V TÝNIŠTI n. Orl.

V době, která uplynula mezi dvěma redakčními uzávěrkami našeho sborníku, vyšlo dalších pět čísel tohoto sympatického periodika. Redakce skutečně plní svůj slib a Sborníček vychází pravidelně ve čtvrtletních lhůtách. Nejprve snad několik slov k vnější úpravě: Již 3. číslo vyšlo ve vkusné obálce, kterou, jak se čtenáři dozvěděli ze 7. čísla, navrhl učitel Václav Macháň z Hradce Králové. Ročník 1970 dostal opět novou obálku (jejím autorem je Vladimír Jánský, týništský rodák žijící v Praze), zelenou. První číslo tohoto ročníku (sedmé v pořadí) bylo vytištěno romayorem, nikoliv cyklostylem jako čísla předcházející, a je na rozdíl od nich sešito. Také papír je kvalitnější.

Sborníček v současné době již takřka úplně převzal úlohu Týništského kulturního kalendáře pokud jde o uveřejňování příspěvků s vlastivědnou tematikou. Není pochopitelně možno psát o každém článku zvlášť, vždyť jen v uvedených pěti číslech je jich přes šedesát. Každé číslo přináší některý ze starších příspěvků ing. Aloise Čapka. Tak např. ve 3. čísle je to jeho glosa o **týništském městském znaku**, který byl reprodukován ve 2. čísle, tentokrát doplněná redakční poznámkou, v níž je citován diplom o povýšení městečka Týniště n. Orl. na město z r. 1916 (str. 3-5). Z Čapkova